

Şiir Biriken Avuçlarımda

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Haziran 2017

Arsız bir gülüş sırtıyor ansız bir sevgiyi meal eyleyip bir de kovuşturduğum imgelerden nasıl sorumlu tutuluyorsam.

Aralıklarında girgin gök kubbenin; bitiminde baş bildiğim bükülmez cümlelerin artık hangi satır aralığıysa...

Çivileme atlamalıyım hele ki çivi çivi sökerken asla sus'larımı da ihmal etmemeliyim.

Zaman fukarası rahmetli dünlerin kaygısına sarılmışken arınmalıyım da artırırken aklın zambaklarını.

Düşe kalka geçmeyen bir çocukluktan ne ise miras, yine ata yadigârı yakamoz düşlerden arakladıklarımla örtü misali sermişken sepetteki şiirlerimi tam da üzerime bir de eğilip bükülmeden sevmeleri maruzat bilenlere inat, aşka biat, sözsüzce ve sessizce sevmeliyim üstelik nidaların tokuşturulurken çıkan sesi de ört bas etmeden.

Şiir biriken avuçlarımda; yaş biriktiren gözlerimde; yas biriktiren haziran akşamlarına nazire eden şiir özürlü kâinata dış bilemeden koşmayı ilke edinmeliyim hele ki kaplumbağa ayaklarıma rahmet okuduğum duraklı ana yolun çıkmazından çıkma şerefine nail olan o üstün körü ahkâmları da görmezden gelip...

Satır aralarında biriken isi; satır yürekli kalıpsız adamları öğütürken yüreğin değirmeninde zaman aşımı iken kıblemde yeniden doğmalıyım üstelik damıttıklarına da rahmet okumayı ihmal etmeden...

Yaşam kaygıları asırlara dönüşürken, oyun setlerine hezimet bulaşırken, arka penceresine yalnızlığın, kayıtsız kalırken Tanrı.

Işık balyalarında a/sırlık düşüşler ve kibirli evrenin kibirli dokümanları yine insan elinden çıkma tıpkı bulut gibi yoğun; tıpkı aşk gibi esir tutulası; tıpkı yel gibi alıp götürülen...

Uzun soluklu düşlerimde sırdaş bir hakkaniyet şarkısı; bayat tefrikalarında süs bebeklerinin kayıtsız hezeyanlar yine sen özürlü bir benliği tokuştururken yalnız ve yaldızlı sefasıyla bir gölge kadar kayıt dışı ve zehir zemberek bir hutbe tadında iblisi bol hengâmenin çatısı akan tebessümünde.

Birikintiler nifak dolu, soluyan ürkünç seslerin hizaya geldiği köşe başları. Elllerinde kırmızı gül, bekleyen adamlar aramanın da faydası yok artık hele ki gülücük dağıtan akıllı telefonlar yalancı mutluluklar

üretiyorsa.

Top oynayan çocukların neslinden olsam ne fayda hele ki neslimin son örneği iken hala kayıtsız ve hala pervasız bir düşün peşindeysem düşe kalka?

Mızraklarından yoksun savaşçılar olduk aslında üreyen husumetin sevgiyi mağdur ve mağrur kıldığı. Boyutsuzlukla imtihanım her yüreği ben bildiğim, her adamı babam bellediğim bu yüzden, baba kelimesini kesip attım son yazdığım şiirden yine de evet, yine de baba demeyi özlediğim adamlarla ne zaman kesişse yolum, kaçırıyorum gözlerimi.

Sokulgan milatlardan gelmedim ben ama hep sevdim.

Soluyan nefretleri yok saydım, yoksun kılınsam da sevgiden.

Sevmek belli ki tek maruzatım üstelik yansız ve beklentisiz. Üstelik zamirlerin hiç de önemi yok ve sıfatların da yine de birincil tekil şahısta kalmışlığımla iştiğalim kendimi bildim bileli.

Yükümsüz olsa keşke adına yüklem denen buna rağmen emir kiplerinden de haz etmedim ve bu kipi de attım baba denen terennümün hala asılı kaldığı aklımın k/ayıp kancasında.

Fiiliyata geçiremediğim nice hayal üstelik çürümeye yüz tutmuş ama her nasılsa sahiplendiğim ve öldürmeye kıyamadığım: Koyduklarım ya da konduramazken adını belki de kala kalmışlığımla hani o saplantılı çocuk yanımda bir baltaya sap olmuş olmayı dilediğim.

Kırık dökük olması önemli değil aslında olup olmaması da: Bayat esprileri pişirip pişirip önüne getiriyorlar insanın iyi de aç olduğunu kim söyledi?

Tüm açlığım aslında tok gözlülüğüme ve tüm açığım kopup zincirlerimi birbirine ekleme telaşı.

Kükreyen izdihamı asılsız bir yolculuk iken mealini de bilmediğim nice gönül surem: Allah'tan Yaradan'ın hışmına uğramadan af dilemeyi beceriyorum gün bitiminde pek kibar olmasa da iç sesim biliyorum ki omzumdaki melekler de fazlaca gocunmuyorlar o titreşimi hissedip ve hala kundaklanan bir tereddüt iken yazımsal kaygıların da süre geldiği. Böyle mi olacaktı?

Demelerin ve demeye çalışıp da susmalara büründüğüm: Kimine göre iç sesin yığılı kimine göre aşka düşkün akli evvel bir fani iyi de asılsız bir hikâye yazmak istemiyor canım an itibariyle aslında boyumu aşan cümlelerden uzağım da hanidir bir sükse hanidir bir sanrı belki de koyulttuğum beyazı hala siyah sanmamdandır pembeye olan düşkünlüğüm.

Mors alfabesinden çaldığım üç beş harf yoksa tekerrür eden bir süreç mi de aklın izafi kalıntısında kayda geçiriyorum?

İki arada bir derede kalmışlığın sancısı tüm gel-gitleri tıktığım o boş şişe sonra da salla gitsin, misali denize bıraktığım kaçınıcı mektup ki de ben hala bir yanıt bekliyorum uzaklardan: üstelik çağırmadığım ama çaldırdığım mutlu şarkılardan bihaber iken solmaya aday sair gül, kokusuz mektup kıvamında hem de yok yere sabahladığım bir görüntü iken karışan frekansların ayyuka çıktığı o gök gürültüsü... Yine de benden başka duyan olmadığına göre belli ki; uyutulduğum ve unutulduğumun da tek gerçeği.